

Gia đình tớ

MẸ TỚ

Một *freelancer* kém lãng mạn. Mẹ suốt ngày nói đến tiền. Tiền điện, tiền nước, tiền net, tiền học, tiền mua thức ăn, tiền *spa*, tiền *shopping*... Ôi, đau đầu vì tiền!

BỐ TỚ

Kĩ sư công nghệ và rất lãng mạn. Bố hay hát và hát dở ẹc vì toàn trật nhịp. Tớ nghĩ bố không nên lãng mạn thì tốt hơn.

TỚ

Tên là Ruốc. Học sinh lớp Bốn. Tớ hướng nội, thích lặng lẽ quan sát thế giới xung quanh.

EM TRAI TỚ

Tên gọi ở nhà của nó là Giò. Bạn hiểu rồi đấy, mẹ toàn dùng mấy món mẹ thích để đặt biệt danh cho bọn nhóc mà mẹ sinh ra.

Ngày thường của mẹ

Một ngày bình thường của mẹ sẽ bắt đầu bằng bảy lần chuông reo báo thức và kết thúc bằng một tràng cảm thán:

Ôi cái lưng của tôi,
ôì cái cổ của tôi,
ôì cái vai của tôi...
Đau chết mất!

Năm nay mẹ ba mươi bảy tuổi. Thật không hiểu tại sao một phụ nữ mới ba mươi bảy tuổi lại có thể hay ca thán đau chỗ này và mỗi chỗ nọ như một bà cụ bảy mươi ba tuổi. Mẹ lão hóa sớm chẳng?

Là một *freelancer* nên mẹ chủ yếu làm việc ở nhà. Cũng có khi mẹ phải đi họp dự án. *Freelancer* là người làm nghề tự do. Theo quan sát của tớ thì “nghề tự do” là thích gì làm nấy. Mẹ quản lí một lúc ba trang mạng xã hội: Một trang chuyên về viết lách, một trang chuyên về *yoga* và một trang

chuyên bán đồ tập *yoga*. Mẹ làm một lúc rất nhiều công việc nhưng nguồn thu nhập chính của mẹ lại tới từ... bố. **THẬT KÌ LẠ!**

Một ngày bình thường của mẹ thực ra không bình thường chút nào. Mẹ tìm ra đủ mọi việc để làm. Cũng chính mẹ luôn than thở rằng mẹ vô cùng vất vả.

Cô gà mái gáy sáng

À, cô gà đó chính là... mẹ tớ. Mẹ luôn dậy sớm nhất để đánh thức cả nhà.

Dậy sớm với mẹ là một cực hình. Mẹ tin rằng mẹ còn không được ngủ đủ giấc bằng một cô gà mái. Bởi vì mỗi sáng, gà mái được ấp đàn con ngủ thêm một chút trong lúc gà trống gáy sáng đánh thức muôn loài.

Còn chú gà trống nhà tớ - tức là bố tớ - thì tranh thủ ngủ ngáy thêm một chập nữa trong lúc

mẹ cho tụi tớ ăn sáng. Bạn không đọc nhầm đâu, **NGÃY** chứ không phải **GÃY**.

Một ngày bình thường của mẹ thường sẽ bắt đầu như thế nào?

Mẹ để chuông báo thức tặn bảy lần, mỗi lần cách nhau năm phút. Mẹ bảo đó là thói quen của một người phụ nữ có tính cẩn thận. Mỗi lần chuông reo, mẹ sẽ bật dậy tắt và nằm ngủ thêm một chút. Mẹ bảo rằng “một chút” đó thực sự là thiên đường.

Câu cửa miệng mỗi sáng của mẹ thường là:

Sao mệt thế nhỉ?

Sao buồn ngủ thế nhỉ?

Thật không muốn dậy tí nào!

Sao ngày nào cũng phải dậy sớm, tôi có phải đi học đâu?

Mỗi khi chào tạm biệt ba bố con tớ, mẹ cười rất tươi, đúng kiểu:

“Cuối cùng thì căn nhà này cũng trở nên yên tĩnh hhhh!”